

som de var aldeles sikker paa, vilde slaa alle disse nye Ideer ned. Han kom. Salen var fyldt til Trængsel. Spændingen var paa det højeste. Da gaar han hen og holder en Tale saa afgjort for Kvinders Deltagelse i det offentlige og politiske Liv. Forsamlingen var som lamslaet, og saa fortæller han dem ganske simpelt, hvordan det var gaaet til. Han havde været en stærk Modstander før, og det havde han aldrig været bange for at sige. Da han nu skulde til dette Møde, hvor det gjaldt at slaa et Slag, der kunde føre til Sejr i en Fart, vilde han ikke møde op med de gamle Traverser. Han anskaffede sig derfor den nyeste Litteratur og satte sig ordentlig ind i, hvad disse forskrækkelige Kvinder egentlig vilde. „Og,“ sluttede han, „jeg ser nu, at jeg har dømt om en Sag, jeg ikke kendte. Jeg har været en ærlig Modstander før, og jeg er nu en ærlig Ven.“ Ja, saadan kan det gaa.

Til Slutning vil jeg ønske, at mine troende Brødre og Søstre her i Landet, før de dømte om den Sag, som saa mange af dem ikke kan forstaa, at jeg vil være med til, vilde sætte sig grundigt ind i, hvad det var, og at de da, ligesom K. F. U. K.s Formand i Holland og den tyske Præst aabent og ærligt vilde være ved, at de havde dømt om Sagen uden at kende den, og at de fra Fjender var blevne til Venner. Hemmelige Venner er der nemlig ikke meget ved.

Johanne Blauenfeldt.

Daarlige Hjem. — Kvinders Værnepligt.

Af et Medlem af K. K. F.

Naar man af Statistikken erfarer, at Skilsmisserne tiltager betydelig, maa vi staa stille og spørge, hvor bærer det hen? Vi Kvinder kan vel ikke have nogen Skyld? Vore Hjem er vel i alle Maader Hjem for vore Børn og Unge?

hvor der læres, at Gudsfrygt med Nøjsomhed er en af Betingelserne for at være og gøre andre lykkelige, og skal vi være med at skabe lykkelige Hjem, saa maa vi først lære mere at tjene hverandre i Ydmyghed, dog først og sidst vor store Mester.

En Kvindes Gerning er stor i Hjemmet. Af en Kvinde fordres der, at hun skal forstaa at styre Hus, opdrage Børn, være Sygeplejerske og Syerske m. m. og tillige være Sol og Lys i Hjemmet. Naar der nu paahviler Kvinderne saa mange Pligter, skulde man jo tro, at der blev givet den unge Kvinde Tid til Uddannelse — men tværtimod. Har vi Mødre i alle Stænder ikke forsømt noget? Har vi fordret og givet? Er vi klar over, at Uddannelsen gaar foran Udstyret — hermed menes almindelig huslig Uddannelse i det hele taget. Giver vi vore unge Piger Lyst til husligt Arbejde? Sætter vi husligt Arbejde lige saa højt som Forretnings-, Sy- og Fabriksarbejde. Det ser næsten ud, som om de unge Kvinder, der paatager sig en tjenende Stilling i Huset, indtager en lavere Stilling i Samfundet end de, der paatager sig Pladser ved f. Eks. Forretninger, Syning o. m. a.

Der siges ofte, særlig af Mænd, at „skal Kvinderne have Valgret, maa de ogsaa aftjene deres Værnepligt“. Jeg tror, at det vilde være en stor Lykke, for vort Land og vort Folk, om vi lod vore unge Kvinder som Værnepligt uddannes i økonomisk Husførelse. Af os, som bor i de store Byer, ses desværre altfor mange ulykkelige Hjem, maaske ikke mindst begrundet paa Husmoderens Udygtighed, og dertil følger saa ofte Mandens Drikfældighed. Jeg ved, der er mange gode Hjem, hvor de unge Kvinder kan lære en Husmoders Pligter, men jeg ved ogsaa, at der er mange flere, hvor de ikke kan læres. Hvad kan vi da gøre for alle disse unge Kvinder, at vi ikke skal faa flere ulykkelige Hjem og Ægteskaber, end vi allerede har? M. S.